

Ádám Szilamér

TALÁLKA

Akkor kezdhethük talán, hangzott el a magabiztosság halvány nyomát sem tartalmazva az utasítás, és a hang tulajdonosa lassan a pólója aljához nyúlt, felhúzta a hasáig, megállt, hezitált egy pillanatig, majd egy újabb mozdulattal levette és a kör közepébe dobta a ruhadarabot. Így tett a körben ülő három másik fiatal is. A ruhadobálást követő csendet kettészakította ez a pár percnyi zavartságot jelentő bátortalan mondat. Akkor ebből a fiúk most kimaradnak, és a nagy levegővétel után, egy sóhajjal párhuzamban két pár mell bukkant elő. A melltartóktól frissen megszabadulók kínosan nézték a földet és a kör közepében, mintegy meztelenségük bizonyítékeként, a pólókon heverő melltartókat, amikor az előző utasításokat is adó lány felkapta a fejét, most már határozottan, felállt a földről, akkor folytassuk, szólalt meg, és kis küzdéssel a nadrágjától is megszabadult. A többiek is kis késéssel, kevesebb önbizalommal, de csak megszabadultak a nadrág-zokni párostól. Majd egymásra néztek, és szó nélkül, mintha előre megbeszélt jelenet lett volna, vagy szavak nélkül beszélnének egymással, egyszerre, határozottan dobták le az alsóneműt is a ruhakupacra. A szobában csend volt, a külvilág mintha kikapcsolt volna, egy autóhang, vagy emberi csevej sem szivárgott be a főutcára nyíló ablakon keresztül. A fiatalok rövid tervezés után gyűltek össze, egy ittas ötlet révén, miután rájöttek, mindnyájuknak van mondanivalója, amitől másként nem tudnak megszabadulni. A szabályok lefektetése után most itt vannak, hogy ledobják ruhájukkal együtt a gondolatokat is.

Az egyik fiú mocorgott, mint aki beszélni akar, de egyelőre nem mer. Sóhajtott, egy hangot adott ki, majd elcsendesült, de aztán észrevette, hogy a hang következtében minden szem rászégeződik, és elkezdte. Van valami fura késztetésem mindig. Ilyenkor örülök, hogy alapjáratban egy gyáva ember vagyok. Például... ha zöldséget vagy húst vágok. Mindig megállok, és elképzelem, milyen lenne, ha a kést az ujjamba ereszteném. Hogy milyen érzés lenne, ahogy a bőrömben rétegről rétegre bennebb jutnék, és folyna a vér, egészen addig, míg a csontig

nem érnék. Ezek mindig csak gondolatok szintjén kezdődnek, majd egyszer csak az ébreszt fel ezekből, amikor érzem a penge hidegét az ujjamon. Vagy arra szoktam gondolni, vajon milyen lehet kinyomni a szemem. Egyébként ez a legrégebbi, talán ez volt legelőször. És az ujjaim ilyenkor már a szemeimen vannak és nyomom egyre erősebben, mígnem megijedek és abbahagyom. Attól félek, hogy egyszer kárt teszek magamban, de nem csak ez van, hanem... Félek például üzletkebe táskával menni, hogy amikor kijövök, az üres táskám becsipog, elképzelem, ahogy odajönnek hozzám, és bár tudom, hogy nem kell aggódnak, nem loptam semmit, de mikor odajön az ellenőr, kinyitja a táskát, benne lesz valami, egy értékes tárgy, ami nem kéne ott legyen. És előveszik a gumibotot, és jól elvernek, hogy a csontjaim is beletörnek, vagy csak nyugodtan megbilincselnek, és el kell hallgassam a biztonsági őr béna dumáját, *hát miért lopunk?*, vagy *ej-ej, hát nem tudja, hogy mindig elkapjuk az ilyeneket?*, és megvárjuk, míg kiér a rendőr, ami legalább húsz perc, vagy ha nagyobb forgalom van, lehet negyven is, mert pitiáner tolvajokért nem kapcsolnak szirénát, és addig én ott állok, én, a *tolvaj*, a teljes megszégyenülésben. Félek, mert valahol vágyom is ezekre a helyzetekre. Mikor lesz az, amikor egy gyors autó jön szembe, és én egy gyengébb pillanatomban hirtelen kiugrok elé, felcsattanok a motorháztetőre, közben már eltörött legalább az egyik lábam, megfejelem a szélvédőt, aminek következtében kiloccsan az agyam, vagy legalábbis darabokra törik a koponyám, és felrepülök, kettő vagy három métert, hogy aztán a hideg aszfalton dögöljek meg? Félek, hogy ezek a késztetések egyszer valósággá válnak. Hogy egyszer nem leszek elég gyáva, és megteszem azt, amire gondolok.

Csak a bukóra állított ablakon keresztül beáramló hideg levegő mozgatta függöny zavarta a szoba csendjét. A szobában ülők elfeledkeztek a ruhákról, a testükről, teljesen megnyíltak egymásnak. A megbeszéltekhez ragaszkodva senki nem kommentál, csak mindenki sorra elmondja a sztoriját.

Akkor hát folytatom, szólalt meg az egyik lány. Akkor... Teljes őszinteségről volt szó. Mély levegőt vett és kifújta. Azt már talán említettem néha, hogy... hogy apám erőszakolt engem. Akkor... igyekszem elmondani a teljes sztorit. Tizenöt éves voltam, miután anyámék elváltak. Én apámmal maradtam, mert anyám lelépett külföldre, valami pasival. Jól elvöltünk kettesben, szerettük egymást. Aztán kezdte

mondogatni, hogy szépülök, és egyre nőiesebb vagyok, egyre inkább hasonlítok a fiatalkori anyámra. Aztán egyszer egy éjjel bejött, én még épp nem aludtam, de nem nyitottam ki a szemem. Nem láttam mit csinált, csak hallottam, ahogy kinyílik az ajtó, majd a lélegzetét, a szemhéjam sötét feketesége sárgássá változott a folyosóról beáramló fénytől, még kettőt lépett, majd megállt. Egy vagy két perc telhetett el, majd megfordult és kiment. Aztán egyik nap, nem is tudom mennyivel később, jött megint, és bebújt mögém az ágyba. Akkor arra ébredtem, hogy a hideg lábát a lábfejemhez nyomja. Csitítgatni kezdett és a hajamat simogatta. Majd egyszer csak kiment. És ezek ismétlődtek, egyre gyakrabban, majd nem csak a hajam simogatta, letért a nyakamhoz, majd a vállamhoz, aztán néha az oldalamat, és végül a mellemet is megfogta. Sokáig a simogatások után elment, de aztán volt, hogy mellette ébredtem, és ezek is egyre gyakrabban történtek meg. Tudtam, hogy magányos és szomorú, nem gondoltam semmi rosszra, én meg támogató akartam lenni vele a válás után. Aztán egyszer a simogatással a hasamhoz ért, majd egyre lejjebb, és becsúsztatta kezét a pizsamámiba. Én mindig bugyi nélkül alszom, ez talán meglepte őt is, kis hezitálás után visszahúzta kezét a szeméremdombomról és ott hagyott. Nem jött egy darabig, de aztán csak visszatért. Ekkor már hetek óta ment ez a dolog, és a szünet előtt már-már megszoktam, hogy apámmal alszok. Amikor visszatért, keze ismét a pizsamámba csúszott, de most határozottabb volt, benyomta ujjait a lábam közé, és ott simogatott, majd benyomta egy ujját. Felsikoltottam a fájdalomtól, ettől pedig vérszemet kaphatott, határozottan a hátamra fordított, és lekapta a pizsamanadrágot rólam. Csak ekkor láttam, hogy ő meztelen, és hirtelen arra gondoltam, vajon milyen régóta jár hozzám meztelenül. Szétrakta a lábam, én lesokkoltam, mozdulni sem tudtam, benyálazott és belém dugta, engem meg szétfeszített a fájdalom, felsírtam, sikoltottam, de ellenkezni nem tudtam. Nem tudom, mennyi ideig tarthatott, de miután végzett, elsötétült az arca és kifutott a szobából. Én a sokktól és a sírástól csak hajnaltájt tudtam elaludni. Elkéstem az iskolából, nem mentem be, amikor eszembe jutottak a dolgok, sírni kezdtem. Kimentem a vécére, ahol a földön apám feküdt fáradt szemekkel, mellette valami italos üveg hevert. Aztán nem jött egy hétig, vagy kettőig, otthonról is sokat ment el, nem akart találkozni velem. De visszajött egy éjjel, ismét simogatva kezdte, majd megfordított, meztelen volt és

én felsírtam a fájdalomtól. Másnap megint, harmadnap már nem simogatott, ötödik alkalommal már nem a fájdalomtól sírtam. Közben úgy viselkedett nappal, mint régebb, mintha semmi nem történné, aztán elkezdett ajándékokat venni gyakrabban, és lassan nap mint nap bejárt hozzám. Aztán azt vettem észre magamon, hogy várom, mikor jön. Ekkor már jócskán tizenhat voltam. Ezt sokáig nem mertem bevallani magamnak sem, de éreztem, és esténként, amikor ott volt az ideje, bizsergett odalenn, lenyúltam és nedves voltam. Megijedtem. De ekkor már az óvszert az én fiókomban tartotta. Soha nem voltam olyan jó kapcsolatban apámmal, mint akkor. Nappal szülői értekezletre ment, aláírta a jegyeim, ruhákat vásárolt, főzött, elvitt a barátaimhoz házibuliba, szóval, mint egy rendes apa, aki egyedül neveli lányát, és este dugtunk. Aztán valahogy, ahogy jött, úgy abbamaradt az egész, szépen, lassan, és gondolkodni kezdtem, rájöttem a dolog abszurditására és helytelenségére. Büntudatom lett az összes öröm miatt, amit kaptam és adtam azokban az időkben. Egyre inkább átvette a hatalmat fölöttem a büntudat. Szenvedtem, de nem tudtam kinek elmondani. Egyedül nem tudtam feldolgozni, miután elköltöztem otthonról, azután sem. Megmérgezte az összes személyes kapcsolatomat, valahogy mindenről az jutott eszembe, minden közeledésről.

A lány elakadt. A kinti napfény elhalványult, beborult az ég, és a szürke ablakon hamu szállt be. A körbeülők súlyosan néztek egymásra, de megérezték a beszéd felszabadító erejét, a következő fiú már könnyebben szólalt meg.

Én egy hülye vágyamról akarok beszélni. Vagyis nem tudom pontosan, mi ez, és igazából nem is olyan súlyos... De nem akarok szabadkozni, csak nem tudom, hol kezdjem. Valahol a legelejéről fogom, amikor egy fesztiválon, életemben először, kipróbáltam az egyéjszakás kalandot. Másnap meséltem a haveromnak, persze, jól kifaggatott, aztán elmondta, ő már vagy tíz nővel volt. Akkor elgondolkodtam és megdöbbsentem, hogy milyen egyszerűséggel hajítja oda ezt, hogy neki ezek csak számok. A számok mögött már nincs arc, nincs név, el is mondta, volt, akinek a nevét sem kérdezte meg. Valahol itt kezdődött az egész, gondolkodni kezdtem ezen, büntudatom lett, hogy csak így odaadtam magam valakinek, a nő meg nekem, és ebből semmi nem következett, még egy jó beszélgetés sem, és csak egy szám lettünk egymásnak. Ez a gondolat nem hagyott szabadulni, az egyéjszakás

kalandokról végleg lemondtam, de ezzel a lemondással jött valami a helyébe. Talán öncélúan akartam tanítani, mintha tudnám a nagy igazságot, és akkor kitaláltam az én nagy népnevelői feladatomat. Egy buliba mentem, egyedül, és felszedtem egy csajt. Kinéztem, melyiknél lehet a legnagyobb esélyem, nem számított a szépség sem, semmi, csak az eredményesség. Csókolóztunk, meg táncoltunk, aztán felajánlotta, hogy menjünk fel hozzá, közel lakik. Instant megvalósult a tervem, még csak a béna sztorit sem kellett beadjam neki, hogy miért nem hozzám akarunk menni, hát magától felajánlotta. Tényleg közel lakott, már az ajtóban nekem esett, lekapta a kabátom, s az övemét tépkedte. Mondtam neki, várjon meg a szobában, én elmennék a vécére, kicsit még nyugtatott, hogy ne, de aztán megmutatta a fürdőt és bement a szobába. Bent mosolyogva álldogáltam egy keveset, örültem, hogy a tervem ilyen makulátlanul működik, majd lehúztam a vécét, kimentem, a szoba ajtaja nyitva volt, a lány meztelenül feküdt az ágyban, majd felkaptam a kabátom és hazaszáguldottam. Megcsináltam, most biztos jól megtanítottam, végre megmutatta neki valaki, ilyen gondolatok jártak a fejemben hazafelé. Ma is egyel kevesebb emberrel baszott, mert ha nem én, felvitte volna más, és valami erkölcsi tanítónak éreztem magam. Lendületbe jöttem és megcsináltam ezt néhányszor, néha nehezkesebben ment, néha könnyebben. Aztán egyszer utánam jött egy csaj, és azt kérdezte, hogy van pofám így megalázni? Csak ennyit mondott, de ez egészen mélyen érintett. Nem kérnek a tanításomból, egyáltalán, rájöttem, nem vagyok jobb senkinél, meg amúgy is, mi alapján erőltetem rá a világnézetem ismeretlen emberekre, ráadásul még azt a kevés élvezetet is elveszem tőlük, amit a péntek esti dugás jelent nekik, a hétköznapi sok szar után. És eldöntöttem, befejezem, de a vágy nem szűnt meg. Még mindig ott a fejemben, és nem tudok szabadulni. Gondoltam, ha elmondom, vagy valami, akkor talán. De igazából ennyit akartam, tudom, semmi megrázó, de valahogy fontos volt nekem.

A körbeülők megértően mosolyogtak egymásra, és figyelmüket lassan az utolsó résztvevőre terelték. A szoba és a külvilág ideje valahogy különböző síkon kezdett haladni. Mintha az őszinte megnyilvánulások által a szoba kívül helyeződött volna a téridőből. A három megkönnyebült szempártól, ami az utolsó lányra szegeződött, zavarba jött. Az ablakon sárgás fény szűrődött be, és tompán világította meg a földön

körben ülök hamvas fejét. Egy kevés, pihentető csend után hétköznapi egyszerűséggel szólalt meg a lány.

Pár napja cseresznyét ettem, és hülye szokásom miatt a tálban hagytam pár szemet. Aztán siettem a vonatra és elfeledtem kidobni, de nem is ez a lényeg, hanem amikor visszajöttem, és megmozdítottam a tálat, egy ceszleraj röpült ki belőle. Eltakarítottam, a ceszléket lefújtam, és folytattam a napom. Aztán este eszembe jutottak. Az ágyban feküdtem és a ceszlékre gondoltam. Majd másnap este is, és napközben is: honnan kerültek oda? Egyáltalán, honnan kerülnek mindig elő? Mert előtte nagyon hosszú ideig nem történt ez meg, mármint, hogy valami berothadjon a szobámba, bogarak, rovarok meg sosincsnek a szobámban, szúnyogháló van mindenhol, még nyáron sincs ezzel problémám. Mi ez, hogy egyszer csak megrothad pár szem gyümölcs, és hirtelen odakerülnek? Sokáig gondolkodtam ezen. A szekrények mögött hibernálnak, míg nem éreznek rothadó gyümölcs szagot, vagy hogy? Aztán már kezdtem megfélekedni róluk, a mindennapi rutinom átvette a gondolataim fölött az uralmat, amikor egyszer a betonon láttam egy döglött macskát, gondolom, elütötték. Valamiért túl közel kerültem hozzá, és láttam, ahogy nyüvek ezrei, milliói hemzsegnek az oldalában, és módszeresen zabálják fel az állatot. Ceszlék, meg nyüvek. Semmiből jönnek. Vagyis nem a semmiből. Valahogy... a levegőből, a halálból. Gondolkodni kezdtem. Amikor elpatkolunk mi is, csak nyüveledek leszünk. De honnan jönnek? Vagy mindig itt vannak körülöttünk? Valahogy magamban, tudat alatt, vagy félig tudatosan arra jutottam, hogy itt van a halál bennünk, vagy a levegőben, és mi mindennap belélegezzük, és csak várja, hogy valami kis hiba legyen, hogy aztán a nyüveknek dobja a testünk, amelyek eltakarítják a földön hagyott élettelen szemetünket? Pánikba estem. Vagy inkább szorongani kezdtem. Rossz volt levegőt vennem, minden légzésnél éreztem, ahogy a nyüvek lárváit, a halált lélegzem be, és nőnek bennem, és csak a parancsra várnak, hogy felébredjenek és elfogyasszanak. Nem tudtam aludni, hát kimentem enni ilyenkor, szendvicset csináltam és nyüveket láttam rajtuk, eldobtam, zöldséget vettem elő és a ceszlék szálltak ki a kamrából, eldobtam, hogy valami töltse ki a hasam, vizet töltöttem. Vajon abba mi lehet? Féltem a haláltól, nem kértem belőle, nem akartam megenni a halált, élni akartam, miközben elkezdtem kinyírni magam. Napokig voltam ebben

az őrült állapotba, majd összeestem. Hosszú ideig voltam kiütve, napokig, míg infúzióknak eléggé feltápláltak. De egy pillanatnak tűnt az egész, amikor megébredtem. De utána... megszűnt a félelmem. Talán a halálban az örökkévaló semmitől féltem, de valahogy megnyugtatót, hogy miután belekóstoltam, csak egy pillanatnak tűnt.

A lány mosollyal az arcán fejezte be kurtán. Mind mosolyogtak. Könnyedén álltak fel, hirtelen eszükbe sem jutott, hogy fel kéne öltözzenek, majd aki először vetkőzött, először vett fel egy ruhát. Nem nézték, kié az, válogatás nélkül aggatták magukra a göncöket, a végén eklektikus látványt nyújtottak. Három fiatal lépett ki a házból, elköszönt a házigazdától. Kint mintha évezredek teltek volna el, legalábbis erre utaltak a romos épületek, a gazzal benőtt utak és az emberek hiánya az utcákon. A három fiatal megkönnyebbülten sóhajtott egy nagyot, egymásra mosolyogtak és lábuk mintha a földtől el-elemelkedett volna, indultak, különböző irányokba.

Anna Gloria